

EURÓPAI BIZOTTSÁG MAGYAR EMBERI JOGOK KÖZÉP-EURÓPA ALAPÍTVÁNY

“Egy idős flamand férfi egy flamand város polgármesteri hivatalában flamandul kér segítséget, de a hivatalnokok nem segítenek, mert az illető nem beszél franciául”

“A fríz települések bejáratához olyan táblák kerülnek, amelyek az áll, hogy a holland az egyetlen hivatalos nyelv. Ezenkívül az állam zaklatja a Friz anyanyelvűket”

“A finnországi svéd anyanyelvű autonóm közösséghez tartozókat molesztálják az utcán, ha azok anyanyelvüket használják. Esetenként brutális erőszakot is alkalmaznak ellenük.”

“A Dél-tiroli rendőrség kizárólag olaszul beszél. Dél-Tirol német anyanyelvű és olaszul csak rosszul beszélő lakosságának komoly hátrányai származnak ebből, így közvetetten kevesebb joggal rendelkeznek.”

A fent említett helyzetekhez hasonló esetek elképzelhetetlenek abban az Beneluxban és Európában, amelyben én felnőttem. Jómagam Hollandiában születtem és nőtem fel magyar anyanyelvűként, úgy is mondhatnám, hogy kétnyelvűként. Édesanyám magyar, ezért gyermekkoromban nagyon sok időt töltöttem Magyarországon.

(Kolozsvár (Cluj-Napoca) bejáratánál felállított tábla azt hirdeti, hogy Romániában a hivatalos nyelv a román)

Az eseménydús kilencvenes években, tizenöt éves körül lehettem, amikor mint minden kamasz a gyökereimet és identitásomat kerestem. Ezért döntöttem úgy, hogy egy évet Magyarországon töltök, és

magyar iskolába járok. A berlini fal éppen azelőtt dőlt le (1989 novemberében), Magyarország pedig a rendszerváltás éveit élte.

A magyar országház fölötti vörös csillag október 23-a óta nem világított már. Bár a politikai változásokat akkoriban nem értettem még teljes mértékben, azt azért éreztem a megváltozott hangulaton, hogy ezek mindenki számára izgalmas napok voltak. Ugyanebben az időszakban Romániában is kitört a forradalom, amelynek szikrája a bátor, akkoriban Temesváron szolgáló magyar lekipásztör volt. Nyáron Romániába utaztam, pontosabban Erdélybe. Vendéglátóm egy mezőpaniti család volt, egy Marosvásárhely melletti faluban. Marosvásárhelyen a lakosságnak közel 50 %-a magyar anyanyelvű.

(Bözödújfalun (Bezidu Nou) megsemmisítését Ceausescu rendelte el, a tővé lett falunak a templomtornya áll még omladozó falaival)

Néhány hónappal azelőtt, 1990 márciusában egy nagyszabású pogromra került sor Marosvásárhelyen (Tirgu Mures), amely során sokan megsebesültek, és néhányan életüket is veszítették. A városban még jól érezhető volt a feszültség, amelyet ezek az események okoztak. Amikor a vonatban magyarul beszélgettünk, felbőszült románok szeméttel dobáltak meg minket, a magyar nyelv használata szemmel láthatóan borzasztóan zavarta őket.

Amikor egy marosvásárhelyi postahivatalban barátságosan bélyeget kértem, hogy néhány képeslapot Hollandiába küldjek, az eladó maximum hangerővel üvöltött rám. Az erőszak és düh mértéke számomra eddig ismeretlen és felfoghatatlan formájával szembesültem akkor és ott. Mindez egy olyan nyelvhasználat miatt, amelyet

azon város lakóinak majdnem fele tud anyanyelvének. Leírhatatlan volt a hangulat, amely a várost uralta. Azok a magyar helyiek, akik rájöttek, hogy nem erdélyi magyar vagyok részletesen megosztották velem aggodalmukat és félelmeiket. Hollandiai életkörülményeim és tapasztalataim perspektívájából felfoghatatlan volt számomra, hogy ezek az emberek min mentek keresztül. Tizenhat éves voltam és nagyon keveset láttam még a világból. Elképedtem attól, hogy ami velem történt az egyáltalán lehetséges. Hollandiába visszatérve tudatosult bennem, hogy az itteniek közül csak nagyon kevesen ismerték a romániai társadalom összetételét és etnikai problémáit.

(Székely népművészet, Parajd, Harghita.)

Az ez iránti érdeklődés a holland társadalomban minimális volt. A srebrenicai események akkor még nem történtek meg. Az utazásommal kapcsolatos beszámolóimra olyan visszajelzéseket kaptam, mint például: “igen, de az Románia, egy másik világ, mi közünk van nekünk ehhez?”

Most, hogy Románia 2007 januárjától és Szlovákia 2004 januárjától az Európai Unió tagállamai lettek, egy új helyzet állt elő. A fent említett problémák az Európai Unió problémáivá is váltak. Ezért ezek a problémák már nem csak a Közép-európai magyarok problémái, hanem minden európai polgáré.

(Az európai nyelvhatárok eltérnek a politikai határoktól. Forrás: Eurominority.org)

A mi felelősségünk is, hogy Európa egy olyan jogállammá váljék, amelyben mindenki ugyanolyan jogokkal rendelkezik.

Tizenhét évvel a fal leomlása után, a magyarok egy nagy része még mindig másodrangú polgárként él ősei hazájában, a szülőföldjén. Jogaik korlátozása első sorban az anyanyelvük használatára vonatkozik.

A Magyar Emberjogi Alapítvány munkája és célja első sorban az, hogy elősegítse, hogy a Közép-Európában élő magyarok élhessenek mindazon jogaikkal, amelyeket különböző egyezmények és szerződések biztosítanak.

Alapítványunk további célkitűzése, hogy minezen jogok megsértéséről jelentést tegyen különböző benelux-i illetve európai intézménynél. Érdeklődők bővebb információkat találnak az alapítvány weboldalán. Ez úton kérem az olvasókat, hogy aki teheti adományaival segítse az alapítvány munkáját.

Az adományok teljes mértékben levonhatók a jövedelmi adóból. Az alapítvány támogatóit Marác László Magyar újjászületés című könyvével ajándékozzuk meg, akönyv előszavát Tökés László írta.

Érdeklődők meg is rendelhetik a könyvet az alapítvány weblapján.

Kapcsolat:

Drs. Landman Gábor

Pénztáros

Tel: +31 (0)87 8724745

Fax : +31 (0)84 8304217

Postbus 2492

5202 CL 's Hertogenbosch

<http://www.hungarian-human-rights.eu>